

เปิดเล่ม

THE FIRST WORD

เหตุการณ์คลื่นร้ายสึนามิจะผ่านไปผ่านไปแล้ว แต่ความวิตติและการสูญเสียยังคงเป็นบาดแผลเจ็บปวดที่ฝังลึกอยู่ในความทรงจำและฝันร้ายที่กรีดแทงรบกวนจิตใจของผู้คนที่ประสบภัย แม้ว่าพี่น้องประชาชนร่วมฝันแผ่นดินไทยต่างได้แสดงความเอื้ออาทรพร้อมเพรียงร่วมใจกันช่วยเหลือทั้งวัสดุสิ่งของและเงินบริจาคมากมาย แต่ความช่วยเหลือภายหลังภัยพิบัติในด้านต่างๆ ยังเป็นที่ต้องการและมีความจำเป็นอย่างยิ่งโดยเฉพาะการฟื้นฟูจิตใจ มีผู้ประสบภัยจำนวนมากที่บาดเจ็บ สูญเสียอวัยวะ สูญเสียบุคคลที่รัก ลื่นเนื้อประดาตัว หมดสิ้นทรัพย์สิ้นเงินทองบ้านช่องที่อยู่อาศัย กระทั่งอาชีพทำกิน และวิถีชีวิตที่เป็นอยู่คุ้นเคย ภาวะจิตใจของผู้ประสบภัยเหล่านี้ส่วนใหญ่ยังคงรู้สึกหดหู่ ใจไม่แน่ใจในอนาคต ความหวังมีดมัวไม่มั่นคง การสงใจให้ความช่วยเหลือ การสนับสนุนหรือเข้าร่วมในกิจกรรมต่างๆ ที่องค์กรและสถาบันต่างๆ กำลังทำในขณะนี้ เช่น การเข้าร่วมเป็นอาสาสมัครไปเยี่ยมเยียน สอนหนังสือเด็ก ช่วยซ่อมแซมหรือปลูกสร้างบ้านช่วยเหลือหรือช่วยซ่อมแซมเครื่องมืออุปกรณ์ในการทำมาหากิน การแนะนำอาชีพและช่องทางทำกิน ตลอดจนการพูดคุยปลอบให้กำลังใจ การช่วยดูแลเด็กและเยาวชนที่สูญเสียบิดามารดาและญาติมิตรล้วนสามารถช่วยฟื้นฟูจิตใจผู้ประสบภัยได้ เป็นโอกาสอีกครั้งที่คนไทยทั้งหลายในทั่วทุกสารทิศจะได้ร่วมแสดงความเอื้ออาทรห่วงใยในพี่น้องร่วมชาติหลังจากที่ได้ให้ความช่วยเหลือในขั้นต้นมาแล้ว

อนึ่งจากการที่ชาวเลทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นมอญแกม อูรักลาโว้ย มอแกน สามารถมีชีวิตรอดพ้นภัยพิบัติจากคลื่นร้ายได้เพราะการเล่าขานถ่ายทอดภูมิปัญญาของบรรพบุรุษหรือการที่มีเด็กชาวต่างประเทศสามารถช่วยชีวิตครอบครัวและนักท่องเที่ยวที่อยู่ใกล้เคียงได้เพราะเคยได้เรียนจากสถานที่ศึกษาเล่าเรียนนั้นเป็นสิ่งที่ยังย้ำเตือนถึงความจำเป็นของหลักสูตรท้องถิ่น หลักสูตรท้องถิ่นนอกจากจะทำให้ชุมชนเข้มแข็ง ผู้เรียนได้เรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นตน เกิดความรักความภาคภูมิใจในท้องถิ่นตน เรียนรู้เศรษฐกิจชุมชน สังคม ชนบธรรมนิยมประเพณีวัฒนธรรม และการใช้ทรัพยากรในท้องถิ่นตนอย่างยั่งยืนแล้วยังได้เรียนรู้สิ่งแวดล้อมและธรรมชาติใกล้ตัวด้วย ท้องถิ่นหรือชุมชนทั้งหลายอาจป้องกันกาเกิดของภัยธรรมชาติได้หรือเมื่อต้องเผชิญกับภัยธรรมชาติก็สูญเสียเพียงทรัพย์สินสิ่งของแต่ไม่สูญเสียชีวิตผู้คน หากท้องถิ่นหรือชุมชนได้เรียนรู้ในสิ่งใกล้ตัวหรือการมีหลักสูตรท้องถิ่นของตนเอง

Tsunami catastrophe may have passed but the calamity and losses are still painful wounds that have been buried deep in memories and nightmares that have ripped through the minds of those who were in the devastation. Even though Thai people have expressed their generosity by donating a host of materials and money, assistance after the disaster in various aspects is still in need. Mental rehabilitation, in particular, is indispensable. A lot of disaster-stricken people are injured, maimed, lost their loved ones, are stone-broke, lost properties, houses, even jobs and familiar way of life. The mental state of most of them is under depression. They are not certain of their future. Their hope is obscure and insecure. Sending them willpower and assistance, the support of or participation in activities organized by many organizations and institutions now e.g. being volunteers to visit, teach children, repair or build houses, help with or repair their profession's utensils and equipment, advise on professions and earning channels, as well as talk to console them, take care of children and youths who lost parents and relatives can all recover their minds. It is another chance for all Thais from all walks of lives to show their care and generosity to the country's fellows after the preliminary assistance.

By the way, a lot of sea gypsies such as Morgan, Urak Lawoi, Moklen can survive the killer wave because of the transfer of wisdom of their ancestors. A foreign kid could save the lives of her family and nearby tourists because she had learned from her school. These remind us of the necessity of local curriculum, which can strengthen the community. Concurrently, learners can learn of their local wisdom and be filled with love and pride in their locality. They would learn of local economy, society, tradition, culture and sustainable use of local resources, as well as nearby environment and nature. Localities or communities can prevent the emergence of natural disasters or when faced with them, they would lose only properties, not lives, if localities or communities learn of what is near them or have their own local curriculum.